

6 δεκέμβρη 2008.

Ο 15χρονος μαθητής Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος πέφτει νεκρός από σφαίρα μπάτσου. Σχεδόν αμέσως πλήθος διαδηλωτών σε όλη τη χώρα κατεβαίνει με οργισμένες διαθέσεις σε όλους τους δρόμους. Κύριος στόχος τα αστυνομικά τμήματα και γενικά ότι θυμίζει αστυνομία. Εξίσου άμεση ήταν και η αντίδραση του κράτους, μέσω των ΜΜΕ, που γι' ακόμα μια φορά παπαγάλισαν το γνωστό τροπάρι περί μεμονωμένου περιστατικού ρίχνοντας τις ευθές απλώς σε έναν «παράφρονα» μπάτσο. Ο στόχος προφανής: να μείνει η αστυνομία ως θεσμός στο απυρόβλητο και να συμπυκνωθούν οι ευθύνες ενός ολόκληρου πολιτικού συστήματος και των κατασταλτικών του μηχανισμών σε ένα και μόνο πρόσωπο. Βέβαια αυτή η στρατηγική έμοιαζε με την προσπάθεια του πνιγμένου να πιαστεί απ' τα μαλλιά του. Και αυτό διότι οι δυναμικές δράσεις ενάντια σε αστυνομικούς -και όχι μόνο- στόχους συνεχίστηκαν για καιρό, αλλά και γιατί για μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, όχι απαραίτητα εξεγερμένα, η αστυνομία ως μηχανισμός και ο ρόλος του μπάτσου είχαν ήδη απαξιωθεί.

Σίγουρα η ένταση, αλλά και η μαζικότητα, αυτού του αντιμπατσικού μένους οφείλεται και στο γεγονός ότι αυτή τη φορά ο μπάτσος ξεπέρασε ακόμα και τα όρια της «καθωσπρέπεια» κοινωνίας και κλόνησε την ηθική της. Μια ηθική που ανέχεται τις δολοφονίες μεταναστών, κρατουμένων και γενικά όλων όσων δεν ανήκουν στις τάξεις της. Συγγράφως όμως η δολοφονία του Αλέξη ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Ένα ποτήρι που είναι αδύνατο να χωρέσει τις μυριάδες σταγόνες «μεμονωμένων» περιστατικών που στο σύνολό τους φανερώνουν το πραγματικό πρόσωπο και ρόλο των κατασταλτικών μηχανισμών.

Οι ξυλοδαρμοί, οι βασανισμοί, η καταστολή των κοινωνικών κινημάτων και των «αποκλινοσών» συμπεριφορών κτλ δεν είναι ούτε τυχαία ούτε μεμονωμένα περιστατικά. Αποτελούν εν γένει χαρακτηριστικό της αστυνομίας και εντάσσονται στα καθήκοντα του μπάτσου. Για παράδειγμα, όταν οι μπάτσοι χτυπάνε, δεν χτυπάνε επειδή τους αρέσει (όχι ότι δε συμβαίνει αυτό στο 99% των περιπτώσεων) αλλά γιατί αυτό επιβάλλει η δουλειά τους. Είναι αυτοί που διαθέτουν το μονοπώλιο της νόμιμης βίας και την ασκούν απροκάλυπτα και ανεξέλεγκτα (εντός ή εκτός του πλαισίου της αστικής νομιμότητας) απέναντι στα κομμάτια εκείνα που απειλούν την κοινωνική ομαλότητα, μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η διατήρηση των υφιστάμενων κοινωνικών συνθηκών και η εξάλειψη κάθε διαφορετικότητας. Όποιος τολμήσει να αμφισβητήσει όσα το κράτος και το κεφάλαιο έχουν επιβάλλει (για να εξασφαλίσουν φυσικά τη διαιώνιση και την κερδοφορία τους) θα δεχτεί την επίθεση από τα μαντρόσκυλα τους.

Πολλοί αντιπαραβάλλουν την εικόνα του «καλού» μπάτσου -με χολιγουντιανό αέρα- που πατάσσει το έγκλημα και τα βάζει με τους κακούς. Ακόμα και η ανάγνωση στοιχειωδών κοινωνιολογικών μελετών αρκεί για να πειστεί ο καθένας, ότι «το έγκλημα και οι κακοί» έχουν κοινωνικά αίτια και καμιά αστυνομία δεν μπόρεσε να τα εξαφανίσει. Βέβαια και η εικόνα του «καλού» μπάτσου δε φτουράει και τόσο από τη στιγμή που κάθε μέρα πηζουμε από περιπτώσεις μπάτσων-νταβατζήδων, μπάτσων-πρεζεμπόρων, μπάτσων-δουλεμπόρων,

6 δεκέμβρη 2008.

Οι μαζικές διαστάσεις αυτών των φαινομένων δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από τη χοντροκομμένη δικαιολογία του «κακού, ασυνειδητού και διεφθαρμένου αστυνομικού που αμαυρώνει την εικόνα του σώματος». Αυτό που κάποιοι ονομάζουν διαφθορά αποτελεί κανονικότητα στην αστυνομία. Είναι φυσικό από τη στιγμή που διαθέτουν τόση εξουσία και κουμπούρια να τα χρησιμοποιούν προς ίδιον όφελος.

Εν κατακλείδι όποιος και όποια επιλέγει να γίνει μπάτσος οφείλει πλέον να ξέρει -ιδιαίτερα μετά το εκκωφαντικό μήνυμα του Δεκέμβρη- πως δεν επιλέγει απλώς μια δουλειά, όπως τόσες άλλες. Όποιος και όποια διαλέγει να γίνει σκύλος κάποιων αφεντικών πρέπει να ξέρει πως εκτός από τη μίζερη καθημερινότητά του, θα έχει να αντιμετωπίσει και όλα τα **αδέσποτα** της γειτονιάς...

Υπερόγραφο:

**Έλθεο πια με το
επιχείρημα της
μόνιμης δουλειάς
και του σίγουρου
μισθού.**

**Δηλαδή όλοι οι
υπόλοιποι που δε
θα γίνουν μπάτσοι
θα πεθάνουν;**

antifa_i@yahoo.com
antifa

december,
do u remember?
έντυπο δρόμου,
#05,
μάση 60, suar

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Σε αυτό το τεύχος ασχολούμαστε με τα γεγονότα του Δεκέμβρη, όχι για να τα περιγράψουμε, αλλά για να τονίσουμε μια πτυχή που για εμάς έχει σημασία. Αν η συνεχιζόμενη αύξηση των σωματών ασφαλείας είναι ένα δείγμα του εκφασισμού αυτής της κοινωνίας, τότε η αναγκαιότητα να γυρίσουμε την πλάτη στις μπατσοσκολές και στις στρατοσκολές είναι προφανής

Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης η αστυνομία έχασε την κοινωνική της νομιμοποίηση και μάλιστα από τα κομμάτια που αποτελούν τη δεξαμενή για τα μελλοντικά της στελέχη: τους μαθητές! Αυτοί που, θεωρητικά, θα έπρεπε να δηλώνουν στα μηχανογραφικά τους μπατσοσκολές βρέθηκαν έξω από τμήματα να πετάνε πέτρες και να αναποδογυρίζουν περιπολικά. Πρόβλημα μεγάλο -δηλαδή- για την αστυνομία! Οι προσπάθειες των μπάτσων να ξανα-κερδίσουν το χαμένο τους προφίλ οφείλουν να πέσουν στο κενό.

Αν λοιπόν, όσοι και όσες βρέθηκαν στους δρόμους το Δεκέμβρη, ξεχάσουν όλα αυτά και όλους αυτούς που είχαν απέναντι τους, τότε η λήθη θα έχει δουλέψει για λογαριασμό της εξουσίας και των μαντρόσκυλων της: τους μπάτσους.

Ακόμα και αν ο μπαμπάς και η μαμά, μας θέλουν να γίνουμε (δολοφόνοι) με στολή, ας μην ξεχνάμε πως **Είναι δικιά μας η ζωή!**

Τον περασμένο Δεκέμβρη ένα σύνολο δράσεων σύγκρουσης και εναντίωσης κατόρθωσαν να ενεργοποιήσουν πολιτικά, μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας δημιουργώντας συνθήκες καθημερινής πολιτικής δράσης. Καταλήψεις δημοσίων χώρων και μετατροπή τους σε ανοιχτά κέντρα αντιπληροφόρησης και πολιτικών ζυμώσεων, συνελύξεις γειτονιάς μεταξύ ανθρώπων που για πρώτη φορά οργανώνονταν πολιτικά μεταξύ τους, καθώς και χιλιάδες εξαγριωμένοι που συγκρούονταν στον δρόμο εκφράζοντας την οργή τους. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες του Δεκέμβρη, εικόνες που συνθέτουν ένα νέο πολιτικό σκηνικό το οποίο όπως φαίνεται θα έχει και συνέχεια.

Η βοή των δρόμων και των συνελύξεων διατάραξαν λοιπόν την κοινωνική ηρεμία και απραγία, στοιχεία απαραίτητα για την αποτελεσματική χειραγώγηση των μαζών. Το κράτος απέναντι σε αυτή την κατάσταση αναγνωρίζει την ανάγκη να «αντεπιτεθεί», να αναδιοργανωθεί και μέσω συντηρητικών μέτρων να επαναφέρει τις ισορροπίες που χάθηκαν, καταλύοντας φυσικά και τα στοιχειώδη πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Κύριο όπλο της κρατικής εξουσίας η αδιάκοπη ανάπτυξη των κατασταλτικών μηχανισμών με στόχο -πάνω απ' όλα- την επιβολή της κοινωνικής τάξης, την δημιουργία γενικευμένου κλίματος ανασφάλειας αλλά και την ενίσχυση των εθνικών δεσμών και αισθημάτων. Οι φορείς εξουσίας έχουν βάλει τα δυνατά τους και θεσπίζοντας νέα μέτρα προσπαθούν να επαναφέρουν την τάξη.

Πρωταρχικός στόχος η αναδόμηση της ελληνικής αστυνομίας. Καθημερινές και συχνότερες περιπολίες αλλά και ενίσχυση των μονάδων με νεοσύλλεκτους απόφοιτους λυκείου. Έγκριση 270 καμερών για αποτελεσματικότερη παρακολούθηση καθώς και νέα χρηματοδότηση ύψους 500 εκατομμυρίων ευρώ για να υλοποιηθούν τα παραπάνω. Σύσταση της ομάδας Δ και φυσικά με Δ κεφαλαίο για να μας θυμίζει ότι οι «δημοκρατικές» αρχές του τόπου είναι πάντα στο πλευρό μας. Ρόλος της ομάδας οι συνεχείς περιπολίες σε ολόκληρη την Αθήνα και Θεσσαλονίκη με στόχο μεγαλύτερη επιτήρηση και αστυνόμευση σε κάθε γωνιά σε κάθε στενό.

Χαρακτηριστικά φαινόμενα από την σύγχρονη ελληνική μπατσοκρατία μπορούμε να παρατηρήσουμε και στα Γιάννινα. Αλληπάλληλοι ξυλοδαρμοί από τραμπούκους της αστυνομίας, ένστολους ή μη, εντός ή εκτός του αστυνομικού μεγάρου, αλλά και προσαγωγές ατόμων κατά την διάρκεια πολιτικής αφισοκόλλησης. Δεν έχει λείψει βέβαια και η συνεχής ψήφιση νέων προκλητικών νόμων όπως ο πρόσφατος «κουκουλονόμος» σύμφωνα με τον οποίο αν κάποιος συλλαμβάνεται να διαπράττει κάποιο αδίκημα χρησιμοποιώντας κάτι που παραποιεί τα χαρακτηριστικά του, επιβαρύνεται ποινικά επιπλέον. Και φυσικά ο νόμος δεν στοχεύει μόνο στην ποινική επιβάρυνση διαφόρων πράξεων αλλά κυρίως στον εκφοβισμό εκείνων που επιλέγουν να προστατευθούν από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, σε μία κοινωνία που ο «θεσμός» του ρουφιάνου έχει αναβαθμιστεί και χρησιμοποιείται κατά κόρον από τους μπάτσους.

Ένας ακόμα στόχος δεν θα μπορούσε να είναι άλλος φυσικά από τις καταλήψεις, χώρους δηλαδή ελεύθερης έκφρασης που κινούνται σε όρους αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης. Η πρωτοβουλία πάρθηκε από τον εισαγγελέα του Αρείου πάγου Σανιδά που με δική του πρόταση έχει ξεκινήσει προκαταρκτική έρευνα σχετικά με τις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων(πανεπιστημιακών ή μη). Η ανάγκη για την επανοικειοποίηση ελευθέρων χώρων και η μετατροπή νεκρών κτιρίων σε ζωντανά δείγματα καθημερινής εναντίωσης στο υπάρχον κοινωνικό πρότυπο ζωής βαφτίζεται απειλή και ελέγχεται διεξοδικά.

Στην ίδια λογική πάντα σε πολλές περιοχές της χώρας καθηγητές που συμμετείχαν σε διαδηλώσεις μαζί με τους μαθητές τους πέρασαν από πειθαρχικό στα πλαίσια ένορκης διοικητικής εξέτασης με στόχο να καταθέσουν και να «βοηθήσουν» και αυτοί στον τεράστιο αγώνα φακελώματος. Ο εκφοβισμός βέβαια συνεχίζεται και στους μαθητές όπου υπήρχαν περιστατικά που η συμμετοχή τους σε πορείες του Δεκέμβρη τιμωρείται παραδειγματικά με αποβολές. Σε κάποια λύκεια της πόλης μας πρόσφατα περάστηκαν απουσίες από τις αποχές που αφορούσαν τις πρώτες μέρες της εξέγερσης αν και τότε οι αρμόδιοι διαβεβαίωναν ότι δεν θα υπάρχουν κυρώσεις.

Τα παραπάνω γεγονότα συμβαδίζουν απόλυτα με τις δηλώσεις του αναπληρωτή υπουργού εσωτερικών και αρμόδιο για θέματα δημοσίας τάξης Μαρκογιαννάκη, ο οποίος σε συνέντευξή του τονίζει ότι δεν θα επιτρέψει την «μπαχαλοποίηση» της χώρας και ζητά μάλιστα από τους πολίτες να πεινούνται στο πλευρό της αστυνομίας και να μην δείχνουν κανένα στεύμα συμπάραστασης σε πιθανούς κακοποιούς. Το κράτος λοιπόν προσπαθεί ξεκάθαρα από την μία με σύμμαχο τον φόβο, τον οποίο προκαλεί μάλιστα και μέσω των ΜΜΕ, να περιορίσει την πολιτική δράση και από την άλλη στοχεύει να μετατρέψει κάθε πολίτη σε μπάτσο, ρουφιάνο, δικαστή -με λίγα λόγια κομμάτι του κατασταλτικού μηχανισμού- κατορθώνοντας έτσι να ελέγχει ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο με την παρανοϊκή συγκατάθεσή του.

**ΜΠΑΤΣΟΙ
ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ**
diagalaxiako
sun8hma

αφίσα που κολλήθηκε τον μάρτη για τα αλληπάλληλα κρούσματα μπατσοκρατίας στην μετά δεκέμβρη εποχή

Ανεπιτηθέτως σε 10 ηρόσσωο...

Δε θυμάμαι να έχω φάει μεγαλύτερο πρήξιμο σε πασχαλιάτικο τραπέζι. Βλέπετε ήμουν «αγοράκι» και έπρεπε να γίνω άντρας και το είχα ήδη καθυστερήσει. Θα έχετε υποψιαστεί που αναφέρομαι, έτσι δεν είναι; Μα και φυσικά ο στρατός ήταν το θέμα του φετινού πάσχα. Και «πότε με το καλό» η μια η θειά, και «άντε να τελειώνεις να μπορείς να προγραμματίσεις τη ζωή σου» η γιαγιά, και δώσ' του ιστορίες ο μπάμπας για τους 24 μήνες στο κακί, και να η μίνα νουθεσίες για το μέλλον μου και το καλό της παιρίδας. Έφριξα σ α ς λ έ ω , έ φ ρ ι ξ α !

Αλλά θα μου πείτε: «Τι ήδελες και πήγαινες; Δεν τους ξέρεις τους γονείς;». Δίκιο! Σάμπως και τα χριστούγεννα δεν είχα φάει πρήξιμο για το Δεκέμβρη. Έφαγα, έφαγα, αλλά ξαναπήγα ο μαλάκας. Να μην χαλάσω, λέει, το χατίρι της μανούλας. «Να φάμε σαν οικογένεια και εμείς μωρέ παιδάκι μου». Πάντα με κάτι τέτοια γλυκανάλατα τσαλίμια την πατάω. Εν τέλει το μόνο που κατάφερα ήταν να τους χαλάσω εγώ το τραπέζι και όχι αυτοί το κέφι μου. Βοήθησε βέβαια και το άφθονο κόκκινο κρασάκι και βγήκα στην ανειπίθεση!

Γιατί να πάω στρατό με παιδιά; Για να κάνω γνωριμίες με τους κοριούς και τα βουνά από σκαιά που μαζεύονται στην τουαλέτα; Για να χάσω ένα χρόνο από τη ζωή μου; Για να ακούω τον κάθε φασίστα караβανά να με πρήζει για την παιρίδα; Για να εξασκηθώ στο καψώνι και στην εθνικιστική ρητορεία; Για να με μειράνε στις αναφορές τους ως ακόμα έναν δυνητικό φρουρό αυτού του σάπιου συστήματος που απεχθάνομαι; Για να εκπαιδευτώ στο πώς να δολοφονώ; Για να προσφέρω τη διαχείριση του ελεύθερου χρόνου μου, των διακοπών μου και των ταξιδιών μου στο στρατιολογικό γραφείο; Για να μην κοιμάμαι τα βράδια με την αγαπημένη μου; Για να χάσω τους φίλους μου; Για να μου σιτρίψει από την κυριαρχία του ανορθολογισμού και του παραλόγου; Για να παραφυλάω μην και μπει η λογική στο στρατεύμα; Όχι ρε παιδιά. Όχι!

Έξω ο στρατός απ' τα σχολεία

Σε κανέναν κερατά δε θα σκαβώσω τη ζωή μου. Ούτε δευτερόλεπτο, πόσο μάλλον 1 2 μ η ν ο . Αυτά και άλλα τέτοια τους έλεγα και είχαν κοκκινίσει όλοι σαν τα παντζάρια. Απ' τη μια το λίκος που πήγαινε σύννεφο, απ' την άλλη τα σκανδαλώδη μου λόγια, παραλίγο να πάει από ανακοπή ο πατέρας. Και μου πρήξαν τα

συκώτια με τους τούρκους (λες και δεν είναι σύμμαχοι η Ελλάδα και η Τουρκία στο νάτο), με τους αλβανούς, με τους σκοπιανούς, με τους αρειανούς, τους ιζενιάι και τους λοιπούς εξωγήινους που απειλούν τη χώρα. Ό,τι πιο βλακώδες, ανιστόρητο και ηλίθιο υπήρχε, μου το είχανε αρραδιάσει για να με πείσουν. Ό,τι ακριβώς προβάλλουν ως απειλή οι έμποροι όπλων για να πουλάνε. Και από την άλλη είχανε και την ψευδαισθησιολογία ότι μιλάνε και τεκμηριωμένα. Δεν πάει εγώ να τους έλεγα ότι σχεδόν πουθενά στην Ευρώπη δεν υπάρχει υποχρεωτική στρατεύση, το χαβά τους αυτοί. Δεν πάει να τους παρέδωτα όλα τα δεινά που έχουν προκαλέσει οι στρατοί στην ανθρώπινη ιστορία, τίποτα αυτοί. Μέχρι και τη χούντα έφτιασα να τους θυμίσω, μπας και τοιγκλήσω κανένα αντιανακλαστικό τους. Τζίφος. Και βέβαια ο ξάδερφος που πήγε στην ευελπίδων είχε την τμητική του. Ξέχασαν βέβαια την στραπατισαρισμένη ψυχολογία και τον αλλαγμένο εντελώς χαρακτήρα του. Που για να έχει στολή και πηλίκιο έγινε σαν το ρομπότ και συμπεριφέρεται στα παιδιά του σαν να ήταν φαντάροι. Ξέχασαν...

Είδα και απόειδα με τα επιχειρήματα, τις στατιστικές και τα παραδείγματα και άρχισα το δούλεμα. «Θα σου πάρει ο τούρκος το σπίτι» αυτοί, «μένω στο ενοίκιο» εγώ! Μου λέγανε ότι θα μου βιάσει ο αλβανός την αδερφή και τους δύμιζα ότι δεν έχω άλλα αδέρφια. Τρέλα εσείς; Τρέλα και εγώ. Αυτοί φόρτωναν και εγώ είχα ξεκινήσει να το απολαμβάνω. Και φανταστείτε πως το τραπέζι ξεκίνησε με εμένα στα σκιοινιά! Μου λέγανε ότι θα με σκοτώσουν οι σκοπιανοί και τους έλεγα ότι μια χαρά σκοιτώνουν και οι έλληνες μπάτσοι. Όταν δε, έφτιασε η κουβένια στο θέμα του αντισιμού και πως μόνο μέσα από το στρατό θα γίνω άντρας τους πείαξα ένα ξερό και σοβαρό «είμαι gay εδώ και 2 χρόνια» και τους έστειλα όλους για υπογλώσσια. Κάπου εκεί μαζεύτηκε και το τραπέζι και άρχισε σιγά σιγά να σπάει η παρέα. Αποχαιρέτισα και εγώ με ένα ειρωνικό «του χρόνου να είμαστε καλά» και κατηφόρισα προς το ποταμάκι του χωριού να βρω μια φίλη που είχα να δω απ' το σεπτέμβρη... Στη διαδρομή είχα όλο το χρόνο να προετοιμάσω την επόμενη παράσταση που θα έπρεπε να δώσω στον ψυχίατρο που με παρακολουθεί. Την τρίτη είχα ραντεβού στο νοσοκομείο και τότε που να' ναι περνάω τελευταία φορά επιτροπή για το 15...

καλύτερα να τελειώνεις πότε με καλό ή κακό!

καλύτερα να τελειώνεις πότε με καλό ή κακό!